

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ВСП «РОЖИЩЕНСЬКИЙ ФАХОВИЙ КОЛЕДЖ ЛЬВІВСЬКОГО
НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ВЕТЕРИНАРНОЇ МЕДИЦИНИ ТА
БІОТЕХНОЛОГІЙ ІМЕНІ С.З. ГЖИЦЬКОГО»

ЗАТВЕРДЖУЮ

Голова приймальної комісії

Вячеслав **Вячеслав ТАРАСЮК**

«08» квітня 2025 р.

ПРОГРАМА
СПІВБЕСІДИ З УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ДЛЯ ВСТУПНИКІВ
на основі повної загальної середньої освіти (11 кл.)

УКРАЇНСЬКА МОВА

ПРОГРАМА*

вступних випробувань у формі співбесіди для вступників на основі повної загальної середньої освіти

1. ФОНЕТИКА. ГРАФІКА. ОРФОЕПІЯ. ОРФОГРАФІЯ

Алфавіт. Наголос. Співвідношення звуків і букв. Основні випадки уподібнення приголосних звуків. Спрощення в групах приголосних. Основні випадки чергування **у-в**, **і-й**. Правопис літер, що позначають ненаголошені голосні [e], [и], [о] в коренях слів. Сполучення **йо**, **ьо**. Правила вживання м'якого знака (знака м'якшення). Правила вживання апострофа. Подвоєння букв на позначення подовжених м'яких приголосних і збігу однакових приголосних звуків. Правопис префіксів і суфіксів. Найпоширеніші випадки чергування голосних і приголосних звуків. Правопис великої літери. Лапки у власних назвах. Написання слів іншомовного походження. Основні правила переносу слів з рядка в рядок. Написання найпоширеніших складних слів разом і через дефіс. Правопис складноскорочених слів. Правопис відмінкових закінчень іменників, прикметників. Правопис **нта** **нну** прикметниках і дієприкметниках, не з різними частинами мови

2. ЛЕКСИКОЛОГІЯ. ФРАЗЕОЛОГІЯ

Лексичне значення слова. Багатозначні й однозначні слова. Пряме та переносне значення слова. Омоніми. Синоніми. Антоніми. Пароніми. Лексика української мови за походженням. Власне українська лексика. Лексичні запозичення з інших мов. Загальноновживані слова. Професійна, діалектна, розмовна лексика. Терміни. Застарілі й нові слова (неологізми). Нейтральна й емоційно забарвлена лексика. Поняття про фразеологізми

3. БУДОВА СЛОВА. СЛОВОТВІР

Будова слова. Спільнокореневі слова й форми того самого слова

4. МОРФОЛОГІЯ

4.1. ІМЕННИК

Іменник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Іменники власні та загальні, істоти й неістоти. Рід іменників: чоловічий, жіночий, середній. Число іменників. Відмінювання іменників. Незмінювані іменники в українській мові. Написання й відмінювання чоловічих і жіночих імен по батькові. Кличний відмінок іменників (на прикладі етикетних формул звертань *пане полковнику, сестро Олено, друже Сергію, Інно Вікторівно* і под.)

4.2. ПРИКМЕТНИК

Прикметник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Розряди прикметників за значенням (якісні, відносні, присвійні). Відмінювання прикметників. Ступені порівняння якісних прикметників: вищий і найвищий, способи їх творення. Зміни приголосних за творення ступенів порівняння прикметників

4.3. ЧИСЛІВНИК

Числівник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Типи відмінювання кількісних числівників. Порядкові числівники, особливості їх відмінювання. Особливості правопису числівників. Узгодження числівників з іменниками. Уживання числівників для позначення часу й дат

4.4. ЗАЙМЕННИК

Займенник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Відмінювання займенників. Правопис неозначених і заперечних займенників

4.5. ДІЄСЛОВО

Дієслово як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Вид дієслова (доконаний і недоконаний). Форми дієслова: дієвідмінювані, відмінювані (дієприкметник) і незмінні (інфінітив, дієприслівник, форми на *-но*, *-то*). Безособове дієслово. Способи дієслова: дійсний, умовний, наказовий. Творення форм умовного та наказового способів дієслів. Особові закінчення дієслів I та II дієвідміни. Чергування приголосних в особових формах дієслів теперішнього та майбутнього часу.

Дієприкметник як особлива форма дієслова: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Активні та пасивні дієприкметники. Творення активних і пасивних дієприкметників теперішнього й минулого часу. Дієприкметниковий зворот. Безособові форми на *-но*, *-то*. Дієприслівник як особлива форма дієслова: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Дієприслівниковий зворот

4.6. ПРИСЛІВНИК

Прислівник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Ступені порівняння прислівників: вищий і найвищий. Зміни приголосних за творення прислівників вищого та найвищого ступенів порівняння. Правопис прислівників на *-о*, *-е*, утворених від прикметників і дієприкметників. Написання разом, окремо й через дефіс прислівників і сполучень прислівникового типу

4.7. СЛУЖБОВІ ЧАСТИНИ МОВИ

Прийменник як службова частина мови. Зв'язок прийменника з непрямыми відмінками іменника. Правопис прийменників.

Сполучник як службова частина мови. Групи сполучників за значенням і синтаксичною роллю: сурядні й підрядні. Групи сполучників за вживанням (одиничні, парні, повторювані) та за будовою (прості, складні, складені). Правопис. сполучників. Розрізнення сполучників та інших співзвучних частин мови.

Частка як службова частина мови. Правопис часток

4.8. ВИГУК

Вигук як частина мови. Правопис вигуків

5. СИНТАКСИС

5.1. СЛОВОСПОЛУЧЕННЯ.

Словосполучення й речення як основні одиниці синтаксису. Підрядний і сурядний зв'язок між словами й частинами складного речення

5.2. РЕЧЕННЯ

Речення як основна синтаксична одиниця. Граматична основа речення. Порядок слів у реченні. Види речень за метою висловлювання (розповідні, питальні й спонукальні); за емоційним забарвленням (окличні й неокличні); за будовою (прості й складні); за складом граматичної основи (двоскладні й односкладні); за наявністю: другорядних членів (непоширені й поширені); за наявністю необхідних членів речення (повні й неповні); за наявністю ускладнювальних засобів (однорідних членів речення, звертань, вставних слів,

словосполучень, речень, відокремлених членів речення)

5.2.1. ПРОСТЕ ДВОСКЛАДНЕ РЕЧЕННЯ

Підмет і присудок як головні члени двоскладного речення. Зв'язок між підметом і присудком. Тире між підметом і присудком

5.2.2. ДРУГОРЯДНІ ЧЛЕНИ РЕЧЕННЯ У ДВОСКЛАДНОМУ Й ОДНОСКЛАДНОМУ РЕЧЕННІ

Означення. Прикладка як різновид означення. Додаток. Обставина. Порівняльний зворот

5.2.3. ОДНОСКЛАДНІ РЕЧЕННЯ

Граматична основа односкладного речення. Типи односкладних речень за способом вираження та значенням головного члена: односкладні речення з головним членом у формі присудка (означено-особові, неозначено-особові, узагальнено-особові, безособові) та односкладні речення з головним членом у формі підмета (називні)

5.2.4. ПРОСТЕ УСКЛАДНЕНЕ РЕЧЕННЯ

Речення з однорідними членами. Узагальнювальні слова в реченнях з однорідними членами; Речення зі звертанням. Речення зі вставними словами, словосполученнями й реченнями, їхнє значення. Речення з відокремленими членами. Відокремлені означення, прикладки - непоширені й поширені. Відокремлені додатки, обставини. Відокремлені уточнювальні члени речення. Розділові знаки в ускладненому реченні

5.2.5. СКЛАДНЕ РЕЧЕННЯ

Типи складних речень за способом зв'язку їхніх частин: сполучникові й безсполучникові. Сурядний і підрядний зв'язок між частинами складного речення

5.2.5.1. СКЛАДНОСУРЯДНЕ: РЕЧЕННЯ

Складносурядне речення, його будова. Єднальні, протиставні й розділові сполучники в складносурядному реченні. Розділові знаки в складносурядному реченні

Розпізнавати складносурядні речення; комунікативно доцільно використовувати їхні виражальні можливості в мовленні; правильно розставляти розділові знаки в складносурядному реченні

5.2.5.2. СКЛАДНОПІРЯДНЕ, РЕЧЕННЯ

Складнопідрядне речення, його будова. Головна й підрядна частини; Підрядні сполучники й сполучні, слова, як засоби зв'язку в складнопідрядному реченні. Основні види підрядних частин: означальні, з'ясувальні, обставинні (місця, часу, способу дії та ступеня, порівняльні, причини, наслідкові, мети, умови, допустові). Складнопідрядні речення з кількома підрядними, розділові знаки в них

5.2.5.3. БЕЗСПОЛУЧНИКОВЕ СКЛАДНЕ РЕЧЕННЯ

Безсполучникове складне речення. Розділові знаки в безсполучниковому складному реченні

5.2.5.4. СКЛАДНЕ РЕЧЕННЯ З РІЗНИМИ ВИДАМИ СПОЛУЧНИКОВОГО Й БЕЗСПОЛУЧНИКОВОГО ЗВ'ЯЗКУ

Складне речення з різними видами сполучникового й безсполучникового зв'язку, розділові знаки в ньому

5.3. СПОСОБИ ВІДТВОРЕННЯ ЧУЖОГО МОВЛЕННЯ

Пряма й непряма мова. Заміна прямої мови непрямою. Цитата як різновид прямої мови. Діалог. Розділові знаки, в конструкціях із прямою мовою, цитатою та діалогом

6. СТИЛІСТИКА

Стилі мовлення (розмовний, науковий, художній, офіційно-діловий, публіцистичний), їхні основні ознаки, функції

*Програму вступних випробувань у формі усної співбесіди для вступників на основі повної загальної середньої освіти укладено на основі Програми зовнішнього незалежного оцінювання результатів навчання з української мови і літератури, здобутих на основі повної загальної середньої освіти (затверджено наказом МОН України від 26.06.2018 №696): https://osvita.ua/test/program_zno/946/

**Критерії оцінювання відповідей абітурієнтів
за результатами співбесіди
з української мови**

100-109 балів	Абітурієнт/абітурієнтка будує лише окремі, не пов'язані між собою речення; допускає суттєві помилки; лексика і граматична будова мовлення бідна й одноманітна; відповідь на запитання фрагментарна, характеризується початковими уявленнями щодо питання з предмета/теми
110-119 балів	Абітурієнт/абітурієнтка не виявляє знань більшої частини раніше вивченого матеріалу, допускає суттєві помилки у формулюванні правил, що спотворюють їх зміст, непослідовно і невпевнено викладає матеріал; не дотримується мовних та мовленнєвих норм сучасної літературної мови.
120-129 балів	Абітурієнт/абітурієнтка дає відповідь, що за обсягом складає менше половини від норми; відповідь на запитання характеризується уже певною завершеністю, зв'язністю; проте є недоліки за рядом показників (до семи), наприклад: відзначається неповнотою і поверховістю; порушенням послідовності викладу.
130-139 балів	Абітурієнт/абітурієнтка володіє теоретичними знаннями, але відповідь характеризується недоліками за кількома показниками (до шести), відсутня самостійність суджень, хоча основний навчальний матеріал відтворюється, завдання за зразком-виконує; володіє елементарними вміннями, сформованими у результаті попередньої навчальної діяльності; аргументованість, добір (у процесі усної відповіді) слів/прикладів мовних явищ не завжди вдалий тощо.
140-149 балів	Абітурієнт/абітурієнтка дає відповідь, що наближається до норми, у цілому є завершеною, але трапляються недоліки за низкою показників (до п'яти): відповідям властива поверховість висвітлення.
150-159 балів	Абітурієнт/абітурієнтка виявляє знання і розуміння основних положень певної теми, але викладає матеріал не досить повно і допускає помилки в формулюванні правил (до чотирьох); матеріал викладається непослідовно.
160-169 балів	Абітурієнт/абітурієнтка добре володіє більшою частиною раніше вивченого матеріалу, але не вміє глибоко і переконливо обґрунтовувати свої думки і відчуває труднощі під час добору прикладів; допускає помилки у мовленнєвому оформленні відповіді.

170-179 балів	Абітурієнт/абітурієнтка дає відповідь, що задовольняє ті ж вимоги, що й високий рівень, але допускає деякі помилки, які сам виправляє після зауважень викладача, та поодинокі недоліки в послідовності викладу матеріалу, у мовленнєвому оформленні усної відповіді.
180-189 балів	Абітурієнт/абітурієнтка повністю володіє матеріалом. Відповідь відзначається багатством словника, граматичною правильністю, дотриманням мовних та мовленнєвих норм сучасної літературної мови, розуміє й пояснює істотні ознаки понять, явищ, зв'язки між ними, вміє пояснити основні закономірності, а також самостійно застосовує знання в стандартних ситуаціях, володіє розумовими операціями (аналізом, абстрагуванням, узагальненням тощо), вміє робити висновки, виправляти допущені помилки; але є негрубі помилки (1-2). Відповідь абітурієнта правильна, логічна, обґрунтована, хоча йому бракує власних суджень.
190-199 балів	Абітурієнт/абітурієнтка повністю володіє матеріалом; монологічне висловлювання-відповідь вибудовує логічно, послідовно, яскраво і оригінально; добирає переконливі аргументи на користь тієї чи іншої позиції; відповідь відзначається багатством слововживання, граматичною правильністю; але за одним із критеріїв допущено недолік.
200 балів	Абітурієнт/абітурієнтка володіє матеріалом, ґрунтовно і послідовно викладає його, виявляє повне розуміння його змісту; обґрунтовує свої думки; застосовує знання на практиці, наводить необхідні приклади не тільки за підручником, а й самостійно дібрані, демонструє вміння самостійно оцінювати різноманітні явища лінгвальної дійсності, мовленнєві ситуації, виявляти і відстоювати особисту позицію, дотримується мовних та мовленнєвих норм сучасної літературної мови; знання є глибокими, міцними, системними, що дозволяє застосовувати їх для виконання творчих завдань